

Но ти убийцата сияеш,
като Венера в звездното небе.

ХЕРМИЯ. - Но общо може ли да има туй
с Лизандра? Де е той? Върни го!
Върни ми го, Деметрий!

ДЕМЕТРИЙ. - Аз по-скоро
бих хвърлил неговия труп
на псетата.

ХЕРМИЯ. - Махни се! Ти си псе!
Дори моминският ми гняв събуждаш.
Какви, нали го ти уби? - Тогава
проклетъци бъди навеки! - Спеше той,
нали? - Какви ми истината ти -
нали когато спеше го уби?
Да беше буден, ти не би посмял
дори да го погледнеш във лицето.
Какъв герой! - Подобно подло дело
змия не би извършила. Змия
не е убивала дори змия
с такова двойно жило, като тебе!

ДЕМЕТРИЙ. - Напразно си изливаш яростта!
За неговата кръв съм аз невинен -
аз знаая, че не е Лизандър мъртъв.

ХЕРМИЯ. - Какви ми, че е жив!

ДЕМЕТРИЙ. - Каква награда
бих могъл да очаквам за това?

ХЕРМИЯ. - Да ме не видиш вече! С тия думи
напущам аз омразния ти лик.
Живей ли той - или е вече мъртъв -
не искам да те видя нивга аз!